

გაბაასება თეიმურაზისა და რუსთველისა

1

სამგვამოვანო ღვთაებავ, ერთმანერთს არ შემდგომისო,
მამავ მშობელო ძისაო, გამომვლენელო სულისო,
ერთხელმწიფებავ, ერთნებავ, სამხატო, ერთ-ღვთაებისო,
ყოველთ მოწყალევე სიუხვით, უფრო შენთ მონდობილის.

2

შენ სიტყვა-დასაბამო, რომელ აღმოთქვა მამამა,
ძეო, როს ეშვე ქალწულსა, იდუმალ წმასანილობამა,
სულო, მესამე გაგვამა ღვთისაგან გამოვლენამა,
განმიხვენ თვალნი გონების, დამიბრმო ჩემა ცოდვამა.

3

კადნიერება არ მაქვს მე თხოვად საწადელისა;
«აფფო» ვიზახე, დავჰკრევედე, ელისე ვით ხალენისა.
ჩემთა ცოდვათებრ ნუ დამსჯი, მრჩობლთავე მე მოსენისა,
სულთა და ხორცთა კურნება, შენ წყალობა ყავ ჩემისა.

4

აღვახვენ ბაგე მწკვლითა სავსე, არ მქონე წმიდებით,
შენ. გაიჯ მომცე სბირძენი, თორ ვიქმნე გარ-გან-კიდებით.
ცოდვის მოყვასნი მაღლისას, მიკვირს, რად წავეკიდებით!
ის სასუფეველს იშოებს, ჩვენ ცეცხლსა წავეკიდებით.

5

ღმერთო, შეგნ შეჰქმენ სიბრძნითა კაცი ხატებად შენადა,
ადამისაგან ყოველთ ძმა შეათვისე, შენა და.
განამრავლე და განსთესე, ქვეყანა მით ჰქმენ შენადა.
ზოგთ მიეც ყოვლი საწადი, ზოგთა ლახვარი შენადა.

6

შენ ხარ, რომელსა ვერ მიგწვთა ანგელოზთ დასი კაცებით,
ქვეყანა, ზღვა და უფსკრული, ვით შეჰქმენ არსი ოცებით.
ზოგთ ვისმე რამე უჩვენე, ცხადი იყო თუ ოცნებით,
მაშინც არ იქნა, სრულ ვერ გვთქვეს, ვის სიბრძნე ჰქონდა ოცებით.

7

კურთხეულმცა ხარ შენ. ქრისტე, მამის სწორო და სულისა,
ვის ანგელოზნი ვერ გაქებს სრულ ყოფით ცხად ასულისა.
შენ, მზეო სიმართლისაო, აროდეს არ-დასულისა,
მომეც მე შენის ნებისა ყოფა ხელთ მქონდეს სულისა.

8

უქმის სიტყვისა მიცემად თანაგვაც მაგიერისა,
არ შერაცხს უქმად, დაღარავს, წყალობა შენმიერისა.

ნუგეშინის მეც, იმედი მომეც სიმართლის მზერისა,
შენ ხარ მოწყალე ერთბამად დ ყრმათ, ჭაბუკის და ბერისა.

9

ხამს სიბრძნესა იუნჯებდეს, ვინ არ მიჰყვეს ამოებას,
საღვთო სრული, საკოცობო ერთმანერთზედ ა მოებას,
ყოვლი ავი განიშოროს, კარგს საქმეს ზედ ამო ებას,
განარჩევდეს დაღრობილსა, ვინ ერთმანერთს ამოებას.

10

პირველ უნდა ღვთის შიშზედა კაცმან გული დაამყაროს,
სიყვარული მისი ჰქონდეს, სასოება არ გაჰყაროს,
სასოება უექველი, ყოლე იქვი არ შეჰყაროს,
სიმდიდრესა არ დამონდეს, გლახაკთ მისცეს, ან საჰყაროს.

11

სიბრძნესა ვითხოვ, მან მომცეს დაუშრომელი ენა და,
გულსა ლახვარი მარიდოს, თვალთ ცუდი ცრემლთა დენა და,
მნებავს ამ ამბის დატკობა, ყურნი მამიჰყრნან სმენადა,
კვლავ მძლეველი მყოს მას ზედა, თუ ვინ გამგმევს დგენადა.

12

შენ არ გებომა სადგურად, ვინ მომიყვანდა ამ ოსა?
მონა უხმარი, უდები, ვერ მივებამო ამოსა.
მით შემიწყალე, ვერას ვიქმ საქმესა შენს საამოსა,
შეჰრისხდი, ქრისტე, ვინ შენი ღვთაება არ იწამოსა!

13

არ ძალმიც, რაზომ ვირჯები, სიბრძნისა კართა გაღება,
არც არა აქო ქონება, არც არას სხვაგან წაღება,
შეთხოვნა სულნელთა ყვავილთა, წალკოტ-ქმნა, ანუ ბაღება,
სანოვაგეთა შეკაზმა საგემად ვისმე დაგება.

14

რადგან მარწმუნე ტალანტი, არ მოხმდა დამემალა მე,
მაგრამ დავჰფარე ბოროტმან, სიმედგრე დამე მალე მე,
აწ სინანული მომმადლე, ცრემლს ქვეშ დამემალამე,
შენ უსასყიდლოვ მკურნალო, მეწამლე და მემალამე.

15

ვჰჰე ესე ჩემი ნათქვამი კარგი რამ მოსაგონარი,
არ საკითხავი ამბავი, ამო და მოსაწონარი,
არც სხვათ ზღაპრულთა შაირთა ტყუვილად გასაგონარი.
ესევე ვარჩივე დუმილსა, წაწ.მდაო ყოვლი მცონარი.

16

სწორად უნდა ლექსი ვინ თქვას, მართლად სცემდეს, განა გაჰკრას!
თავი კარგად მან აუღოს, ბოლო უხამს ზედ მოაკრას,
ვით ხუთძალსა გამართულსა ქვეიდამე ხელი აჰკრას,
ტკბილადიყოს გასაგონი, განა თავსა ვისმე დაჰკრას!

17

ზოგჯერ უნდა წასავლელად, ვით კაპანმა კაცი აბას,
გული ასრე დაუყენოს, ეგონოს თუ თოკი აბას,
ერთი რამე სალალობო ზედ ხუმრობა წამოაბას,
მერმე კიდევ ძნელსა რასმე შეიქმოდეს მაზე, ა ბას.

18

კიდევ ვისმე დიდებასა მისცემდე და აამაღლოს,
კვლავ სოფლისგან ნაღვლიანი მიწამდისნი დაამდაბლოს,
დედა-მამასა აყოლებდეს, უჟმოდ მათგან დააობლოს,
ლხინი ჭირად შეუცვალოს, ემდურვიდეს მას საგმობლოს.

19

თვალად ტურფას სანახავსა მდარეც ვინმე შეურიო,
შვენიერთა შემამკობდეს, დუხჭირთ სახე შეურიო,
ლამაზებში შენ რასა იქ, არა გრცხვენის შე ურიო?
იმათ ფასსა ვინ იშოვნის, შენი არის შაურიო.

20

სალხინოს და სათამაშოს თუცა ჭირი ზედ აბია,
ხილნარი და ბად-წალკოტი, ღვინო, ვაშლი, მაზედ ბია,
ნათესავნი შემოჰყაროს, მოყვასნი და ასაბია;
ბრძენნი სხედან სიბრძნის ქებად, ყმაწვილებო რას დარბია?

21

სხვაგან იყოს, ვით მორევი, არ ადვილად გასასვლელი,
ქვებით ბაგეს შემოადგეს, არ ქოჩრამდის დასასველი.
ბევრი ადვილ ვით თოხარიკს შარა ედვას წასასვლელი,
ვინ ამ სიტვას არ შემჯერდეს, სასიკვდილოდ დანა ველი.

22

მინახავს მელექსებისა შედრაზედ დიდი ცოილება,
ზოგს მართლა დაიწუნებდეს, ზოგისა იყოს ცილება;
მოდო ყველანი ვახსენოთ, ვჰყოთ მათი შემოყრილება,
ვის კარგად ეთქვას ვაქებდეთ, ზოგს ჯაჰვს ვით ჰქონდეს ყრილება.

23

ვით სიბრძნით ხელყოს ფუტკარმან დატკობა გოლეულისა,
ყვავილთ ნაყოფი შაქარსა ამზავსა გარეულისა,
მის გამო მეც რამ დავატკბო, მოდგმა მაქვს გვარეულისა,
ბრძენთაგან მოსაწონარი, არ ცნობად არეულისა.

ძველთ და ახალთ
საქართველოს მელექსეთა

24

სხვას ლექსით ჩახრუხადემა შეამკო მეფე თამარი,
არ მებრალების საქებრად თამარი, მისი ამარი.
ვა ამით, რომე სრულ ვერ ჰყო, ადრე უთხარეს სამარი.
მულამ სხვას წიგნებს ვიკითხავთ, მაგრამ ისიცა სამ არი.

25

რ ო ს ტ ო მ ი ა ნ ი უთქვამსო თურმანიძესა ხოსროსა,
სხა წიგნი მაშინ ძვირობდა, დაუწერია მას როსა.
დიდი საქმისა უცოდნი სჯერდება საქმეს მომცროსა,
ახალ ცუდად ძეს, მაგრამ მოიხმარების ზოგს დროსა.

26

ნანუჩას რუსთვლის ნათქვამში ბევრი რამ ჩაურევია,
საბრალოს ვერ შეუწყვია, წმინდა რამ აუმღვრევია.
მასთან რას სწერდა მის ლექსსა, სირეგვენე მით მორევია!
რუსთველი სიბრძნის ტბა არის, არცა თუ იგ მორევია.

27

ჯაგლაგსა ფავნელიშვილსა არვინ ათხოებს ყურსაო,
მას ვერცხლი დაუმსხვრევია და ვედარ დაუყურსაო.
სულ მელექსენი შევჰყარე, მაგრამ ამ ორთა მშურსაო,
რა დავაბრალო ჯაგლაგსა, ვერ მიჰყვეს ბედაურსაო.

28

ქაიხოსრომან შიგ-ჩართვით ლექსად თქვა ო მ ა ნ ი ა ნ ი,
ომანის სიმხნე, სიქველე, ჯაჭვისცმა მაემნიანი.
კარგად რამ უთქვამს, მის გამო არა ვსთქვი მისი ზიანი,
ყვავილშიც გამოერევა სულითა ქუფრი რიანი.

29

ფარსადანის-ძე ნოდარ თქვა ქება კარგა ბ ა რ ა მ-გ უ რ ი ს,
შვიდთ იყლიმთა ხელმწიფეთა ხოტბა სრული, არა გურის,
თვალნი თლილნი მოაფრქვივნა, გარევა ყო არ აგურის.
მის ლექსისა სასმენელად მიჰყრობა ხამს კარგა ყურის.

30

ჩოლოყაშვილსა გარსევანს უთქვამს რამე-რაებია,
კიტრი ხილად რაღას ვარგა, ვაშლი მოვა, რა ე ბია.
ესევე სჯობს, რაც მასმია მისგან მონახსენებია,
გული კვდება ნარგისთათვის, თვალნი გაუშტერებია.

31

სულხან ვინ თანიაშვილი, მეც მახსონს, იყო ჩემობას,
ცოდნა მა ჰქონდა ბევრი რამ, მაგრამ სწამობდენ ჩემობას,
ამიან-დარეჯანისძეს უქებდა გამოჩვენობას,
კარგად თქვა, მაგრამ ვერ გვიზამს რუსთვლის თქმულთანა ჩვენობას.

32

ბარძიმ ვაჩნადემ ს ა ა მ ი ს წ ი გ ნ ი გალექსა ოდიშსა,
სხვას მელექსესთან ჯდომაში უხამს იხდიდეს ბოდიშსა!
თუ არ შეეძლო, რასთვის თქვა, რად შეიქს საამბოდ იშსა?
ვჰქვ თუ არ ეთქვა, მით უთქვამს, საქმეს უზემდენ საშიშსა.

33

აწ სამებელი იაკობ ვახსენო ბრძნად მოუბარი,
ამჟამად მას მეცნიერნი არსად არა ჰყავს უბარი,
ხუცური ენით მელექსობს, არის საეროს მგმობარი,
სრულად ამისთვის არ ვაქე, რომ იყო ჩემი მკობარი.

34

ფემანგი ფაშვი-ბერტყასძემ ახლა თქვა ფ ი რ მ ა ლ ი ა ნ ი,
სომხისგან კარგად ჩააგდეს, სიმძიმით ვით ლიტრიანი;
გებრალეობდეს საბრალო ცხვირ-მოჭრით, თვალ-ცრემლიანი,
მე ვათქმევინე, მაგრამე ვერა თქვა მარილიანი.

35

სხვათ მელექსეთ არ ვახსენებ, არც ბააკა დავლიძესა,
არც დათუნა ქვარიანსა, შოთას რად ვერ წაბამესა?!
რუსთველმან თქვა: კაცის-კაცად საქმე რამე დიდი ძესა,
ხედავთ ვარსკვლავთ სიმრავლესა, ვერ ედრება შუქით მზესა.

36

ვისცა ეთქვას კარგად რამე, ნუ წაუხდენთ, თქვენცა აქეთ,
კარგი კარგად მოუწონეთ, ცუდის მთქმელი მო დაბაქეთ,
ვინ ვერ მიჰყვეს რუსთვლის თქმულსა, გარდმობმანდეს ასე აქეთ!
მელესობა არ შეშვენის, დააყენეთ მოსაბაქეთ!!

37

ქართველთ ენითა მელექსე ვერ ედარების ამ ორსა,
რუსთველსა ენა რიტორსა, მეფეს დ ალვისა ნამორსა.
ერთმანერთს რად ვაბაასებთ? უხამს უყოფდენ ამბორსა!
სრულად იტყვიან უკლებლად ამბავსა სპარსთა ნაჭორსა.

38

ბევრჯელ მასმია ცილება, ამბობდეს, სჯობსო ეს მასო.
შედარებასა ნუ მოვშლით. უნდა თუ მათცა ესმასო,
ლხინსა გვიჩვენებს ამოსა და გაგვიკეთებს ე სმასო,
ჭირთა უკუგვერის, სევდასა, გულთა ლახვართა ეს მასო.

39

ვინ ლალთან დაადვა აყიყი, მის წყალ-ფერ გამომცემელი,
ან ტკბილ-მეტყელსა ენასა უდრის გესლ-გამომცემელი,
ეგრეთ ვერ მივჭყვე რიტორთა. უცები, ბრძენთ-საცემელი,
ბრძენო, გენუკავ, ტარიგსა არა ხამს გამომცემელი.

40

რად ხამდა, ეგზომ მუსიკთა მელექსეთ თავსა შევრევდე,
მათ მარგალიტთა ნაფრქვევთა ღორებრ ვჰსთრგუნვიდე, შევრევდე,
ან ვარდის ბაღსა ბულბულის ნაყეფსა გავატევრევდე,
მაგრამ ამად ვჰქმენ, სევდასა დავსცემდე, მიწყვი მოვრევდე.

41

მელექსენი ასე ითქვა, ბოლოც მმართვეს შეუთარო,
ბატონი კი შეუდარო, სხვათ რუსთველი გაუთაო.
კარგად ვთქვა ყველაკაი, არ მგონია ვნანუჩაო!
კიდევ რამ ვთქვა, რასა ბძანებთ, თუ ამაზედ გავათაო?

42

სიბრძნის მცდელნო, ხელის-მყრელნო, გაიგონეთ, განა გესმისთ?
ორთა ბრძენთა მუსიკობა გულს გაამებსთ გან აგ, ეს, მისთ!
ტკბილად არის შესახვრეტი, სამსალეზრივ განა გესმით?
სიტყვა-შაქართ იადონთა მელექსობა განაგეს მისთ.

43

იცით, სიბრძნეს არა მალავს მეფე, არცა დიდებული,
გულსაშინა დაფარული ამოიღეს მიდებული,
მიჯნურობა მრავლაგვარად თქვეს სახმილებრ კიდებული,
ზოგნი მსძავთ შეუდარეს, ზოგნიითაო კი დებული.

44

ყური მინყართ წადიერად, ნურსად წარხვალთ, აქა ვებით,
მას უბრძანა თამარ მეფემ, ბატონმა თქვა თავის ნებით.
ბევრი რამ თქვეს მათ ამბავი, გარდალექსეს თარგმანებით,
ამას უკან თქვენც მოგინდეს, მაგრა მევე დამანებით.

45

მეფე ბევრს რასმე შემოჰკრებს მიჯნურთა ერთად მკობასა,
არ დასწყვეტს სიბრძნის წყაროსა. ენისა მუსიკობასა,
აქებს შვენება-სიტურფეს, სიფიცხე-კისკასობასა,
თუმცა ეწყალვის, მაშინცა არ აკლებს ლახვარსობასა.

46

რუსთველი მოკლის სიტყვითა მზესა ვით ათინათებს,
მეფე თეთრს ცრემლსა ღაწვზედა ფერად რად ათინათინებს;

შოთა ზის სიბრძნის ეტლზედა, თავსა მით ათინათ-ინებს,
ბატონი სჩარხავს სიტყვასა, ავს კარგთქმად ათ-ინათ-ინებს.

47

თვალს მიჯნურობით დაბმულსა უნატრის ახლად ჩენასა,
უმზერდეს მიუცილებლად უწყვეტლად ცრემლთა დენასა,
ენას ხმარულობს, მუსიკობს, შეუძნდეს ყურნი სმენასა.
მეც მათებრ მაქონ მსმენელთა, ვიტყოდე მათ ოდენასა.

48

ორი არის სიტყვის ცოდნა: სამღდელო და საეროი,
სამღდელოსა მცოდინარე საეროსა მოერიო.
ამათ ორივ სცოდნეზიათ, დაუჩაგრავს მით სწორიო,
თქვენც მოგსურდესთ მათი სიბრძნე, თუ ვინ ორშივ გაერიო.

49

აწ თქვენ გასინჯეთ, რომელსაც რომელი უკეთ სცოდნოდეს,
სამღდელო ანუ საერო, მის-მის დროს რომელს მოჰქონდეს,
ენას მსუბუქად ტკბილადრე, არ მობტყოდ მძიმედ მოსწონდეს,
ამის შეტყობა მინდოდეს, ნუ მზრახავთ ეს მომნდომოდეს.

50

ენათა სწვეთენ გოლეულს, ბაგეთა აშაქარებენ,
ხელქმნილსა ხელქმნილიადა საძებრად სადმე არებენ,
მიჯნურთა მოტრფიალეთა მხეცებრ აგარეგანებენ,
კვლაცა მებრძოლთა ძლიერთა დევთა სრვად ალაშქარებენ.

51

ვინა ვიწყო მათი შედრა უდარებდე კარგსად ავით,
თუცა ვიჯდე სიბრძნის ეტლსა, ვიხმარებდე კარგ სადავით,
რად ხამს ბრძენთა არ ხსენება, ვინ აჯობა ქიშპსა დავით?
მნათობთ შუქი არ მოაკლდეს, დუხჭირთ ექმნას ტურფადა ვით.

52

მათ დაურჩათ ბევრი რამე, სიბრძნეს ბოლო არ მოელოს,
მეც რამ ვიცი, არ დავჰფარავ. ცოდნას კარი არ მოელოს.
აწ გასინჯეთ, თქვენს წინაშე ლექსი ტკბილი არ მომელოს?
მაგრამ მაშინც ამას ბრძანებთ, მათგან რამე გარდმომელოს.

53

გასინჯეთ, სიბრძნის ტრფიალნო. კარგად მითქვამს, თუ არ ავად,
მინდა თქვენ გამოგამჩვენო, არ მინდა დასაფარავად.
ერთხელ ყოვლისა საქმისა ქარი მიქროდა არავად,
ბოლომდის არვის გაუშვებს სოფელი გაუმწარავად.

54

მე ეს ბაასი მასმოდა, შემრჩა ერთს გულის ყურესა,

ვინ ბაასობდეს, ღვინოს სმენ და მე კი მამაწყურესა.
ოდენ შემოვრჩი ოსეთსა, მათ აღარ მომიყურესა,
მარტო ლექის თქმას დავსჯერდი, მე მისთვის მამასურესა.

55

ამას ის სჯობს ღვთის შიშზედა საფუძველი კაცმა აგოს,
სიწმიდითა შეიყვაროს, სასოება არ გარდაგოს,
მტკიცედ ჰქონდეს სარწმუნება, ამ სამსავე ზედ დააგოს,
მერმე საქმე მისის ნებით წარემართოს, რაც გააგოს.

გაბაასებამეფის პატრონის თ ე ი მ უ რ ა ზ ი ს ა და მელექსეთ დასაბამის
რიტორის რუსთვლისა ამ მიზეზით [იქმნა], რამეთუ მათ მელექსეთ შედარება
მარავალჯერ მასმოდა მე მეფეს არჩილს.

მეფის თეიმურაზის ამ ქვემოს ხსენებულთ სახელთა და სარჯელთ ამბავი
თვითმნახავთა და თან-ნახლთ მის ყმათ ქართველთა და კახთაგან მსმენოდა,
არა ხოტბა დ არამედ მართალი; რამეთუ ათორმეტ წელს კახეთს ვმეფობდი,
მისნი დაზრდილნი და ნამსახურნი დარბაისელნი გვერთს მახლდენ,
ვჰკითხავდი ნაქმარსა მეფისასა და მიაშობდეს. და როდეს კახეთითი იმერეთის
დასაჭერად წამოველ, სამ წელ არა მცირე სარჯელი ვნაზე, და მეოთხეს წელს
დავიჭირე ენკენისთვე; და თიბათვე ხვანთქარმა სუაზ აქეთი ლაშქარი
გამომისია, და მეფე და გურიელი წინ მიეგებნეს და ზოგნი იმერელნი
დარბაისელნი. და ყაენმა ადრიბეჟანის ლაშქარი ქართლსა და კახეთს პირს
მოუყენა. რომელიც იმერელნი მე მახლდენ, ზოგთ იმათაც იქით ირჩიეს; და
დვალეთს გარდმოველ, დედოფალი იქ დავაყენე და მე იქვ იმერთ ჩაველ. და
რვას თვექს ჩხერს ვიყავ და ისევ დვალეთს წამოველ, და იქიდან ოსეთს
ფაიქომში გარდმოველ, და ერთს წელიწადს იქ ვიდექ.

ვითარც მოწყენილი კაცის წესია, რაგინდარას მოგონება და ჯავრის
დააუმორჩილებლობა, სხვას ზღაპრულ ამბავს ესევ მართალი ამბავი ვარჩიე
გასალექსავად; და არცა რა ამში ტყუილი სწერია ერთის მეფისა და რუსთვლის
პირდაპირ გაბაასების მეტი, საქართველოს ამბავსაც კარგად და მართლა
მოგახსენებს, ბატონებისა და დარბაილელთასა; ვითაც ამჟამად ასე სახელის
მძებნელი კაცი არ გამოსულა, რომ მეფე თეიმურაზ, და მისი სახელი და
სარჯელი არ დავჰკარგე და ბევრისაგან უმცირესი ვთქვი; მიზეზად ბატონი და
რუსთველი გავაბაასე და ორისავ ვსთქვი, რომელს უფრო მართებდა
მელექსეობის გამოჩენა და თვექნ გაარჩიეთ უმხობესი. აწ ამაში ბევრი
დასახედავი და ავისა და კრგის გასარჩევი სიტყვები, ვჰჰობ, შემოხდა
საქართველოს ბატონებზედ და დარბაისელზე, და ვინ რომელი აღირჩივოს, ის
ქნას.

ამის ქორონიკონს ქვემორ ლექსად მოგახსენებ, როდის ითქვა. კიდეც ქვემორ ერთი ლექსი
სხვა არის, ის გაუწყებსთ. იმ ლექსს ზემოთ ორი გალექსული იამბიკო რომ თავბოლო ლექსად
არის, ერთის ანბანთქვებით რომ ცხრა ლექისა, ოსეთს და დავლეთს მითქვამს ორს თესა. და იმას
ქვემოს აწ ამშთარხან ვამბობ. ეგება მოცლით ყოფას მიაჩემოთ, მაგრამ არ ვიყავ უსაქმოდ,
ოღონდ ნამუშაკვეი ეს გამოჩნდა, სხვა არა.

56

ბაასი შოთა რუსთველია მეფისგან თემრუზისა,
მათთან ენათა სიტკბონი ვსცან მამმშვიდებლად ბრაზისა,
არ-მოკლე სასაბრძნობელი, უგრძეა ბევრ მარზისა,
მათებრ მეფე და ან მონა ბრძანეთ, თუ სადღა რა ზისა?

57

მე მოვახსენებ მეფე და რუსთველს წინაშე მჯდომარსა,
ვცდილვართ და სრულ ვერ მიმხვდარვართ თქვენ სიბრძნით
მოსაგონარსა,
ღარიბთა ლექსთა შეწყობას ბრეძენთაგან მოსაწონარსა,
ვინ სიბრძნეს ვეძებთ, გადარებთ, დავჰგმობთ უღებს და მცონარსა.

58

ბევრი რამ გითქვამს სამზღვარი თქვენს შუა რამდენი რამ ძეს,
ვინ ერთი ერთსა მოგიდგეს, დაემდურება მამა ძეს;
დიდი იქნება ცილება, ზოგზოგი კარსაც განაძეს,
გიაჯ, თქვენ გარდაიწყვიტოთ, მე სათხოვარი მიბოძეს.

59

თვით შეექნათ მათ ცილება, სხვათ მელექსეთ არ ირევენ,
სიტყვას ღრმასა ბრძნად სასმენსა შეაწყობენ, არ ირევენ,
სწორს აასხმენ მარგალიტსა, არ თუ მრუდსა გაურევენ,
მათსა პირსა ტკბილი წყარო წმინდათ მოსდის, არ ამღვრევენ.

60

ნახეთ, რუსთველი მეფესა რა ტკბილად გასიტყვებოდეს,
ესათნოება, ეკრძალვის, მას უნდა ეს ეტყობოდეს,
არა ჰყრის თავსა სამონოდ, თუმცა თუ დაეტყვებოდეს,
ასრე სწადს, მუდამ გვერც ახლდეს, არც წამ არ გაეყრებოდეს.

პ ა ს უ ხ ი პ ი რ ვ ე ლ ი მ ე ფ ი ს ა :

61

რუსთველო, ყური მამიპყარ, გვადრიან მე და შენაო,
ზოგი შენ გაქებს, მე მეტყვის: შოთამ გაჯობა შენ ა ო,
ხან კიდევ გამაგულისეს, მათი მამინდა შენაო,
საკვდავად გამოვიმეტო, ან ამოვართვა ენაო.

პ ა ს უ ხ ი პ ი რ ვ ე ლ ი რ უ ს თ ვ ე ლ ი ს ა :

62

მე რა ღირს ვარ თქენს დარებას, ამხანაგო შემადარონ,
ჩემისთანა ვერსად ჰპოონ, სულ ხმელეთი მოიარონ:
გრძნებაც რამ ქმნან, ცა ღრუბლითა შეპყრობილი მოადარონ,
სრულ მელექსეთ მიუფროსონ, ვით ისრაელთ მღვდელი არონ.

პ ა ს უ ხ ი მ ე ო რ ე მ ე ფ ი ს ა :

63

სრულ მელექსეთ უფროსობა რასთვის ბძანე, არ გმართებდა,
არ მეც მათთან დამატანე, ეგ მე ჯავრით ამანთებდა,
ვით ჩამოხვე, გითავმდაბლო, ჩემ კერძ მყოფთა ვერ ვავებ და,
სხვას ვის გინდ რომ ეუფროსო, ბოლოს მოსულს არ ეძებ და.

64

არც მე მინდოდა ბაასი, მითქვამს, აქებდეთ რუსთველსა,
მას ხარბად ენა-მეტყველსა. ვით ტკბილი მოდის თვე სთველსა.
მაგრამ თიატრონს ავსებენ, ასპერეზსა და კვლავ ველსა,
ბაასობენ და გვადრიან, ვხედავ ხანდახან თვალ-სველსა.

პ ა ს უ ხ ი რ უ ს თ ვ ლ ი ს ა :

65

თქვენ ნუ აჰყვები, იუბნან, ვინც უნდა თქვას რა გინდა რა,
ზოგთ თქვენი თქვან და ზოგ ჩემი, მაგით ვინ დაგვიბინდარა.
თუ კიდევ ბაას მიბრძანებთ, მე აღარ მოვალ მანდ, არა.
ჩემსა დამეხსენ, მეფეო, და თქვენი არა მინდა რა.

66

ცუდად ლაყბობენ, შენმა მზემ, ვინ შეადარა ბატონს ყმა?
თქვენ ყურს ნუ უგდებთ, რაზომცა იძახოს ტბაში ბაყაყმა.
სიტყვა-მცდარმან და უცებმან ცუდი თქვას, სიტყა ამაყმა,
მათ რომ იუბნან. ჩვენ რა გვრჯის, ვინცა დაათროს არაყმა?

პ ა ს უ ხ ი მ ე ფ ი ს ა მ ე ს ა მ ე :

67

რადას უშველის, ამბობენ სიტყვასა ამისთანასა,
ზოგი ხმამაღლა ბაასობს და ზოგი იტყვის ბანასა.
ზოგთ ჯავრი ამატირებს, ლაწვთა შეიქმენ ბანასა.
აწ შენი მქები უფროა, ბოლოს დროს ჰყოფენ ნანასა.

პ ა ს უ ხ ი რ უ ს თ ვ ლ ი ს ა :

68

სანამდის გავსძლებ პასუხის შენახვა-უთქმელობასა?
ვიდრე დარევედეს სიფიცხე გულსა მი-და მო ღმობასა,
მანამდის პასუხს არ ვიტყვი, შევპყრა დიდს საღმობასა,
მერმე მეც ვიტყვი პასუხსა, შევსწირავ ღმერთს მაღლობასა.

პასუხი მეფისა მეოთხე:

რუსთველიო, სხვათ მელექსეთა თუცა შენ გაგითავესა,
მე არც გისწორებ, არ იცი, კარგა მჭირს ან თუ ავ ესა,
მე ჩემი ჯობნა მგონია, თუ სხვათ ვერ გამოგდავესა.
ერთი ამბავი აიწყე, ბოლოც სხვათ შეგითავესა.

70

ჩემოდნად შენ ვინ ჩაგაგდებს, რაც სთქვი დ იძულებითა,
თამარ მეფემან გიბრძანა. ძალი გიყო თუ ნებითა.
მე ჩემის ნებით გამოვსთქვი, სხვის ვისით მეთქვა თნებითა?
შენ არ გასტყდები მე მგჯობდე, თვარ შემოგფიცავ ყმებითა.

პასუხი რუსთველისა:

71

ჯობნა მგონი არვინა თქვას, თქვენ რომ თქვენით თავს იმკობდეს,
ჩემი გმართებს სათნობა, სხვათ მელექსეთ ამაყობდე.
მაშინც ისრევ მე მაქებენ. რაზომ გინდა მუსიკობდე;
თავსა არათ არ დაგიდებ გასწყრე გულით, ან სჯავრობდე.

72

მეფევ, სამართლით ბძანებდე. ხარ რაზომ შეუპოვარი.
მეც რამ ცოდნა მაქვს, თქვენც იცი, არ პირუტყვი ვარ მძოვარი,
ვსთქვი ჩემგან უწინ ართქმული, არც შემდგომთ მოსპოვარი,
თქვენ რა იშოვნე თქვენის თქმით, ბევრი ვჰქენ მე საშოვარი!

პასუხი მეფისა მეხუთე:

73

ვერ გედარო, რით იქნება, როგორ იტყვი, ჰაი ამას?!
ერთის ამბის გარდალექსვა არ მოჰხდება სჯობდეს ამ ას.
სჯობს გამიტყდე, ჩამომეხსნა, თვარემ მოგგვრი თვალთა ნამსა,
არ თუ მჯობდე, ვერც მედრები, დავიფიცავ ჩემსა მამას.

74

ერთი კაცი ძალის საქმით კარგს იქმოდეს ანუ ავსა,
მას იმდენად ვინ ჩაუგდებს, ვინ მისცემდეს ნებით თავსა?
რა გასინჯავ ჩემს საქმესა, ველარ იმხოვ აგრე დავსა.
რა შარვანდი მზისა მოვა. სხვა მნათობი ყველა დავსა.

75

ასრე არ გარდაგვიწყდება რაზომ გაგრძელდეს ბაასი,
შინაგან მგელ-მტაცებელო, გარ ცხვრის გმოსია დაბასი.
ნადლევი დავდვათ, გაჯობო, მომცემი იყო დაბასი,

ვერ გაგიტებო, ტვირთითა ფლური გიბოდო აბასი.

პ ა ს უ ხ ი რ უ ს თ ვ ლ ი ს ა :

76

მეფევ მოწყალევ, თქვენს წიგნში მგონ ჩემი ქება სწერია,
ხელმწიფევ სიბრძნით სავსეო, მეც რამ ვსთქვა მოსაფერია,
თქვენ ბატონობა შეგშვენის, მე ყმა ვარ შესაფერია.
არ დაიმაძღვებ ამ სიტყვას, მაშ, ძალი გამოერია!

77

საქართველო სავსე არის, ჩემი წიგნი ყველგან გაჰქუხს,
ვის ლხინი აქვს, მას უბნობენ, ანუ გული ვისცა უწუხს,
მხიარულად წაიკითხვენ, მასზე თვალნი არვის უწუხს,
ნუ გასწყრები, ხელმწიფეო, მოგახსენებ კიდევ პასუხს.

78

მე ვარ ძირი ლექსის თქმისა, მელექსენი ჩემზე შენობს,
ამას ზედან რასთვის სწუხხარ, პირად მზეო, იკრავ შენ ობს.
ლექსი ჩემი საამოა, გან საწყინოდ მონაშენობს?
ნუ ექვ მჯობდე, სიხარულით ცუდად იკრავ დაბდაბ შენ ნობს.

პ ა ს უ ხ ი მ ე ფ ი ს ა მ ე ე ქ ვ ს ე :

79

ჩახრუხადემ უწინ არ თქვა, რად იპარავ პირველ თქმასა?
რას მიერჩი მას რიტორსა, არ ანებებ მისსა მასა!
ვჰქვ, მას დარჩეს პირველობა, დაგიხიოს შენი მასა,
თორემ ვჰკითხოთ ქორანიკონს, გაგიჩნდების შენი ბასა!

80

ერთი ვინმე ერთს საქმეზედ მოიცლიდეს, იყოს მაზე,
რად დაღონდეს მისსა ქმნასა. ოდენ იყოს მოახაზე.
კაცს რომ საქმე დაბლა ჰქონდეს, ვინ დააგდო მოანახაზე?
ვერ გაგტებო, სისხლი ჩემი ხვრიტე, ხორცი გაიმაზე.

81

თუმცა შენ იყავ აქამდის უმჯობეს მელექსათასა,
მთიები ცისკრის მასკვლავი შუქს მიჰყვეს ვითა მზეთასა,
მეხუთძლეს ვინ შეადარებს ვინ მასთან ჰკრევდეს სეთასა?
მე ნუ მედრები, მიყვარხარ უფრორე ჩემთა ყმათასა.

82

სხობს გამიტყდე, მართალი სთქვა, ისომ გჯობვარ, რას უარობ?
მე შენ გჯობდეს, რა იქნება, სხვათ შენ სჯობხარ, არ უარობ.

გული ამას დააჯერე, ნულარ სჭმუნავ, ნუ მწუხარობა,
ვჭკობ ეჭვი შეგივიდა, პირველქმურად ველარ ხარობ.

პ ა ს უ ხ ი რ უ ს თ ვ ე ლ ი ს ა :

83

მადლი რა გკადრო, თუცაღა გარსევანს ვსჯობდე, ან ყარძიმს,
ჩოლოყაშვილს და ვაჩნაძეს რადგან მადარებ, არ მიმძიმს,
ერთ კოჩვარდას მქებარსა, მეორე აქებს მათ თუ ღიმს,
ნუ ბძანებ, გაგემარჯვება, თურმე მსმენელსა გააღემს.

84

სწყლიანობ მეფევ, ჯობნასა არ ჰბრძანებ მართლის გულითა,
ერთი მე შეგრჩი არიფი, სხვა ყველა ა ნაბულითა.
თუ ვინ მაქედეს, რა გაგვა, არ ვიყო დაკარგულითა,
მძიმედ გჩანს ენა ქართველთა, მაშ, ბრძანე არაბულითა!

85

ხელოსანი იმას ჰქვიან, უნახავად შექმნას რამე,
ჩემგან უწინ ვის რამ გეთქვათ, ქართველთ ენით ვწყე რა მე,
ჩემი თქმული სახედ გქონდა მით რამ იტკბე, მით რამ ამე,
სხვათ მელექსეთ უმჯობესო, თუ არ სწყრები, მე კი დამე.

86

პირველ ხელყოფა საქმისა თქმულა შემდგომთა უძნელად,
სად არ ნათობდეს მზის შუქი, ყოველნი იქმნეს მუნ ბნელად.
შოთამ დაგასწარ მელექსეთ, თქვენცა მობრძანდით თუ ნელად,
ვე ვთქვი სრული და უკლები, ვქვენ მოგეც შესაძინებლად.

87

რაც კარგია მის ქვეყნისა, ვიცი მეფეს მიერთმისა,
მაგრამ ამას ვერ მოგართმევ, არც სამართლით წამერთიმსა.
არ მანებებ, ჰი, გლახ, რა ვქმნა, აღმოფხვრა არს წამწამ-თმისა,
შემარჩინეთ, თუცა თქვენგან ჯავრი სხვას არ დაეთმისა.

88

ვერ წაგართვამ, გაგიჩნდება რა ჩემს საქმეს ვიტყვი ყველას,
არა გდიო შესაპყრობლად, შავარდენმან ვითა ძერას.
რა სიტყვაა, ან ვინ იტყვის, დაჩაგრავს ლომი მელას!
ფეხზე ხელი არ მოგკიდო შენ, სოროში შემძრომელსა.

89

ერთსა უმეფოს ქალაქსა არ მოურავი დაჯდესა,
მას აქებდენ და მონებდენ, ყოველნი მას იაჯდესა,
დარბოდეს მისგან წარგზავნით, გზირი თავს გაისაჯდესა,
პატრონი მივა, დასჩაგრავს, ტახტიდამ ვისა გაჯდესა.

პ ა ს უ ხ ი რ უ ს თ ვ ლ ი ს ა :

90

მეფე დიად ამიჩქარდა. თოფი მკარით, ან გამისრეთ,
შემომკარით ხმალი თქვენი, ფრანგული და ან გამისრეთ.
რასთვის ჩავჰყევ ბაასშიგან, არ ვჰგონებდი იმას ისრეთ,
რამან კაცმან შემიბრალოთ, მტერთაგანმცა თქვენ მოისრეთ.

91

გავს შედრასა არ სჯერდება, ასე რიგად ამიჩემა,
მტერი ამას ვერ მიზემდა, მე რომ საქმე მიყო ჩემა.
სხვათ მელექსეთ არ შეხედავს, ასრე სულ მე დამეჩემა,
ან მე რაღას მოვახსენებ, მიკვირს, რა სთქვი და მეჩემა.

92

უთქვამს ვისმე, ძველს შარას და ძველს მოყვარეს ნუ დააგდებთ,
ძველთგანვე მელექსეთა მამმობილებთ და მე მადებთ.
რაც კარგი სთქვათ თქვენის ნებით, ისრევ თქვენვე მე დამადებთ.
უწინ ყველამ მე მითავეთ, ახლა როგორ გარდამაგდებთ?

93

სხვა ჩემებრივ არ ნახულა, თუცა ბევრჯელ მონახულა,
წყალობითა შენახულა, არ თუ რისხვით დამარხულა.
ხმალი შენ გაქვს სისხლის მღვრელი, მაგრამ ჩემზედ არ მახულა,
ბევრ დიდს დარბაზს აჯობინეს მონახაზეთ მონა - ხულა.

94

შემძლე ცხენი იმას ჰქვიან, მალ მივიდეს მანძილამდის.
თვარამ ზანტმაც წყნარ-წყნარა მიაწიოს მან ძილამდის.
აქა-იქი შეჰკრებ რასმე ყვავილებსა ენძალამდის,
ოსების ქებაშია ბებიასა გაზდილამდის.

პ ა ს უ ხ ი მ ე ფ ი ს ა მ ე რ ვ ე :

95

ღმერთმან იგი შენ დაგმართოს, რასაც ჩემთვის განიგულავ,
შენ ანჩხლობ და სჯავრიანობ, მე მიძახი: განი გულავ,
გულის კარი საორგულოდ გაგიღია, გან იგულავ,
თუმცა უწინ შენ გაქებდენ, აწყა ჩემგან დაკარგულავ.

96

გაიგონე, შენც გასინჯე, მე ამათგან არ მეცალა,
ბევრგნით საქმე გარდმევიდა, ერთგნივ სიბრძნე ამეცალა.
არას საქმით არ მამშორდა, არც ცოტადრე გამეცალა,
ჩემა მზემა, მთვარეს ლეზი დააჩნია, ა მეც ალა.

97

სად მეცალა ლექსისათვის, ჭირსა შინა გული იობს,
სხვას ჩემდენი განსაცდელი ვის გარდაჰხდა, არ თუ იობს!
ის მოაცლის საშაიროდ, ვინ არ ჭმუნავს, ვინ არიობს.
ჩემს ჯობნასა ვეჭვ რუსთველი გულს აჯერებს, განაგიობს.

98

ვინ მოსთვლის ჩემსა სარჯელსა, ანუ ეგზომსა ჭირებსა,
ხან ადვილ გამარჯვებასა, ხან ძნელად გასაჭირებსა,
განსაცდელისა საკრველთა იგ ძნელად მონაჭირებსა,
ჩემთა საყოლთა დახოცას, ბროლ-მინა განამჭვირებსა.

99

ვინ მოსთვლის ჩემსა სარჯელსა, ანუ ეგზომსა ჭირებსა,
თუ ჯობნა შენი ვინმემ თქვას, სიტყვაა არ მოსასმენი!
სიყმაწვილითგან სიკვდიმდე საქმე მჭირს თავსა საშენი,
ამოსწყდა ჩემი ქვეყანა, ოხერი ვერ ავაშენი.

პ ა ს უ ხ ი რ უ ს თ ვ ე ლ ი ს ა

100

მეფევ, დსწყნარდი. ნუ სჯავრობ, ყური მამიგდე, გონია,
არ ხელმწიფობით მაჯობო, სხვათა ნურათი გგონია,
ნიადაგ ჩემის ლექსისა ქება თქვენც გაგიგონია.
მე ათინას ვარ გაზდილი, შენ სამ-წელ გქონდა გონია.

101

ათინას თქმულა სიბრძნისა მოპოვნა-მოშოებანი,
ჩემი ნათქვამი წინწილად, ტკბილ-გასაგონად ებანი,
მალლა მოგმახისთ მელექსეთ, ეს კმარა თუცა ებანი.
მაგ საქმით თუ მედარები, სხვა გიჯობს ღონისძებანი.

102

თქვენს წიგნში დაგიწერია, ჰგულისობ ჩემსა ქებასა,
სხა მელექსენი, მეფეო, თქვენს მეტი ვერვინ მებასა.
არ ჩამოგივალ მაშინცა, ყელა საბელი მებასა,
თუ ვინ თქვას შენი ჯობნება, ნუ დამხსნის ცეცხლა დებასა.

103

მო, ასრე ვთქვათ, თქვენი თქმული ჩემისთანა ვითამ არის, შევინახოთ საუნჯეში, მოზარებით ვით ამარის. მგონი წყრომა აღარ გმართებს, მიზრძანებდე ვით თამარ ის, უშვერი და შეუფერი სად რა მითქვამს, ვით არის?

პ ა ს უ ხ ი მ ე ფ ი ს ა მ ე ც ხ რ ე:

104

მე მიზრახე ქვეყნის მოვლა, არ გმართებდა გეთქვა შენით, მართალია ბევრი ვნახე ოხერი და მერმე შენით, სოფლის საქმით შექცეულნი სიმთელით და ზოგნი სენით, ერთის ამბის გარდალექსვა რა ძნელია ბევრის ენით?

105

ქრისტე ბრძანებს, შენც გასმია, დევნულთათვის ნეტარებას, სხვა თუ რამე დავაშავე, მისთვის ვიქმ მე ტარებას. თუმცა მქონდეს, არას ვირცხვი, ცრემლთა მილის კარკარებას, მისთვის მიყვეს, რასთვის მიგმოზ სიარულსა, კარ-კარ რებას.

106

რაც ენაა ყველა გითქვამს, სომხური და მეგრულიცა, ყოვლი არსი შეგიყრია, დაბალი და მაღალიცა. რა გინდ ბევრი ცოდნა გქონდეს, ვერ აჰყვები ვინცა იცა. არ დასდგები, დაგარისხებ ვინ ეგვიპტე გააბიცა.

107

მე ოდენ ქართულს ენასა მარილად ურთე სპარსული, თათრულიც გამირევი, მიქია მათი არსული. ამ სამის მეტი თუ ნახო, გინახავსმც ყმა-გაპარსული. ბაასისი სთველი წაგიხდა და დაგისეტვა მასული.

პ ა ს უ ხ ი რ უ ს თ ვ ე ლ ი ს ა

108

ჯაბანია იგი მოყმე, ვინ ქიშპისგან ადრე იძლევეს, ხარბის კაცის წესი არის, თვით არ მისცემს, სხვისგან იძლევეს. ნუ გამიწყრეს მეფე ჩემი, ვერ იშოვნი მაგით ნაძლევეს. ჩემს ლექსს თავი გასწყობია, ბოლოს თარგმანს ტანი აძლევეს.

109

დავითის ნათესავი ხარ, წართმა გსწავლა სხვისა მან, ვის ერთი ჰყვანდა, წაგვარა პატრონმან ბევრის სხვისამან, მაგრამ მან შეანანია, უჩვენა ცა რისხვისა მან. რას მერჩი, რას გარდმეკიდე, სამართალი ქნას ისამან.

110

ვერცხლი არ არის, ტრფიალი ვერცხლისა გაძდა არაო,
რას მეცილები შენ ღმერთმა მეფობა მოგაბარაო,
უსამართლოსა მოცილეს. კარგა ქნა, მან წაგვარაო.
მე დამეხსენ და შეგამკობ, ვიტყვი, მელექსედ კმარაო.

111

თამარ მეფით აქანამდის ვიმატე და და ვიკარგე,
რა მამხდარა მაგისთანა, ახლა როგორ დავიკარგე?
ტანი ზროდ ვსთქვი, ვის ვაქებდი პირი მათი გაუმანგე.
თუ გამაგდო მელექსეთგან, შენ სამკვიდრო ლელვი დარგე.

პასუხი მეფისა მეათე:

112

რას მიზრახავ უსამართლოს, მითხარ, ვის რა გამოვართვი?
ვინც დამმონდა, დამმორჩილდა, მათ ბევრი რამ არ მოვართვი?
ძალად მივსცემ არვის არას, გაიგონე, არ ხარ დათვი.
ბირთველმაც თქვა ჩემი ძვირი, ენა ძირში ამოვართვი.

113

მე რუსთველი ვეღარ მომყვა, სჯობს სხვა ღონე მოინახოს,
თვითან მარტო ვეღარ ბედვს, სურლ მელექსე მო ინახოს.
თუ ტყუილათ შემეჩემოს, მობრძანდეს და მოინახოს,
ლექსის ყანა მგონ წაუხდა, აწ მოჰკაფდეს მთაში ახოს.

114

ნუ მოჰკვდები, ამას იქით ვერ დავშველდეთ შუამავლით,
შენ დაშავდე შენის ენით, ვით მიმინო მხარზე მავლით.
გარდმეხვეწო ვერსად ვერა, სიარულით აგრე მავლით,
კიდევ გული მამიბრუნდა, მოდი, თავსა შემომავლით.

115

ამ სიტყვებსა ტკბილად გითხრობს, გაგეხარდეს, არ გეტყვის ზარს,
თუ შენ მჯობხარ, გრემს მოგცემ და ზედ დაგიდებ მერმე ბაზარს;
თავსა ჯილით აღგიმალლებ, წამოგასხამ განა მაზარს!
ბერი ხარ და ლიტრით მოგცემ სიჭაბუკის შენა ფაზარს.

პასუხი რუსთველისა:

116

შენ არა გაქვს, მე რას მამცემ, მაგ ნაძლევით არ იქნება,
მერმე ორივ ოხერია, ძნელი არის აშენება.
მე ეს მინდა, მიჯობინო და ჩამომყვე, დამრთო ნება,
სხვამც რა მინდეს მოსაცემი, ჩემი გული მისთვის დნება.

აღარ მინდა საშოვარი, გული ასრე შემიწუხდა,
ერთხელ მქონდა დარი მზითა, ცა რისხვითა არ მიქუხდა,
მამაძულვე ჩემი ყოფა, თვალნი მზერად დამიწუხდა.
შენამდისი სხვა მელექსე რუსთველს ბრძოლად ვინ მოუხდა?